

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗ ΜΟΥ ΧΑΡΑ

Μολυβένιος βράχος σάν βουνό
Είπε στην καρδιά μου και βαφαίνει
Τό άνθος τής ζωής τό πρώινό
μυι φωτιά θεώρατη μπαφαίνει.
Θέλω μέ τά δάκρυα νά τήν σβύσω
μά κι αυτά κυλούν φαρμακερά...
"Αχ! α; είμπορούσε νάλλθ πίσω
ή ξενητεμένη μου χαρά!

Τάστρα νυσταγμένα μέ θαρούν
και θολέ, άκτινες μου χαρίζουν
τα λουλούδια σά βανο φορούν
κι όλα νεκρολίβανο μυλίζουν.
Θέλω τι πουλάκι νά ρωτήσω
μά πετούν μ' όλο ιαντα φτερά.
"Αχ! ποτέ, ποτέ δέν θάλλθ πίσω
ή ξενητεμένη μου χαρά!

Θέλω μέσ σου; στίχου; μου νά βρω
τόνεργο τής δόξης; πού ζητούσα;
κάρβουνα θωγώ τό θησαυρό,
στρώγγιλα τήν πικρήνα μου τή Μούσα.
Πινω στό χαρτί νά τριγυρίσω
πέφτουνε τά λόγια μου ξερά...
"Αχ! ποτέ, ποτέ δέν θάλλθ πίσω
ή ξενητεμένη μου χαρά!

"Ερημος, μονάχος, περπατώ
μ' τ' άπελπισμένα όνειρικά μου
έξαφνα άντικρύς σου σκελετό
όπου άκολουθεί τά βήματά μου.
— Τί ζητά; τόλιμώ νά τόν ρωτήσω;
— Είμ' έγω, ή ένθύμηση ή σκληρά!...
"Αχ! ποτέ, ποτέ δέν θάλλθ πίσω
ή ξενητεμένη μου χαρά!

Βλέπω τίς ήμέρες πού κυλούν
και θλιμμένες φρυγουν μακριά μου
κάποτε τά χείλη μου γελούν
γέλια πώ πικρά άπ' τά δάκρυά μου.
"Ο καιρός μου λέει νά σιωπήσω
κ' ή ζωή μου λέγει: συμφωρά!..
"Αχ! ποτέ, ποτέ δέν θάλλθ πίσω
ή ξενητεμένη μου χαρά!

Βλέπω τούς άνθρώπους π' αγαπούν
κ' ή καρδιά μου γίνεται κοιμιάτι
τή χαρά άπ' τά χείλη των σκορπούν
και τήν ευτυχία άπό τά μάτια.
"Αχ! α; είμπορούσα ν' αγαπήσω
όπως αγαπούσα μιά φορά!
Ίσως τότε μόνον έλθθ πίσω
ή ξενητεμένη μου χαρά!

† I. Πολέμης

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ('Ανέκοστον)

Είναί ή καρδιά τού ποιητού ένα χρυσό
κλειστό βάζακι τ' ούρνου έδώ κάτω,
άπό τό μύρο τής Έδης τό περισσό
μέ τ' άγιο χέρι τού Θεού γεμάτο.

Είναί ή καρδιά του ένα έγκόρφι μαγικό
πού στα βάθρα του ή φύσις έχει βάσει
κάθε μαργαριτάρι και διαμαντιό,
κάθε στολίδι πάχει άξία μεγάλη.

Κ' είναι γραφτό σέ κάθε νέο ποιητή
— άν θέ να ψάλ' άληθινα μέ χάρι—
"Η έμορφιά και ή άγάπη νά κρατή
τής σφαλιχτής, καρδιάς, του τ' άνοιχτάρι.

"Ενόσω 'Εμορφιά κι 'Αγάπη τρυφερή
νοικοκυρεύουν μέσ αύτού μέ χάρι,
κανένα μέ τό μύρο δέν φιλοδοχεί,
κανένα μέ τό πλούσιο τής καμάρι.

Μόνο τέ; δυό πού τής κρατούνε τά κλειδιά
μέ τά διαμάντια τ' άκριβί στολίζει,
μόνο γι' αύτέ; τού ποιητού λιλεί ή καρδιά
και τής 'Έδης τ' άρώματα σκορπίζει.

Μ' 'Αγάπη κ' 'Εμορφιά είν' άτακτα παιδιά,—
παίζουνε τά πάντα έτσι γιά παιγνίδια.
Με λούν άπ' τή γλυκειά πού νοιάθουν μυρωδιά,
θαιπώνονται άπό τά πολλά στολίδια.

Πίσω άπ' τής τύχης τόν τροχό στρεφογερούν.
σίν σβούρα κάθε μι, διαμοισμένη,
Πιτούν τού ψιλίου τήν κερδί, άχ και τήν ξεχνούν
μέσ ή σου; πεντε δρόμου; ριγνιμένη.

Τότε θαρούν τά πλούτη τής ως κ' οι στραβοί,
άκούσε τού; κεινού; τής ως; κ' οι βράχοι.
Τότε ρουφά τούς μόσχου; τής όποιος; διαβή,
κι άπλά άπό τού; θησαυρού; τής όποιος; λαχει.

† Γ. Μ. Βιζυηνός

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Πόλεμοι μακρνοί, φοροτύνες, ξένοι τόποι,
Σου τόν κρατούνε τόν σύντροφό χρόνια, και χρόνια,
Σέ φοβερίζουν κίνδυνοι και καταφρόνια,
"Εγνοια, πλάνη και όργη, σέ ζώνει, Πηνελόπη.

Οί έχθροί τριγύρω και σιμά σου οί φροκόποι,
Κ' έσύ μόνον Αύτόν, άκούς, κριτάς, προσμένεις,
Στόν άργαλιό σου άπάνω ύφαινες και ξεύραίνεις,
Τό γένμα τής πιστής, άγάτης, Πηνελόπη.

"Απ τά καλά πού Ασία χαιρείται κ' Εύρώπη,
Καλό πώ μέγα τό φιλή τού στόματός σου,
Και πώ ψηλός άπό να θρόνο ό άργαλιός σου.
Και σά βουιάς τό μέτωπό σου, ό Πηνελόπη.

Και μόνον ένα ξέρουν και θεοί και άνθρώποι,
"Από τόν άργαλιό σου κ' άπ' τό μέτωπό σου,
Κι' άπ' τό φιλή σου πώ τριανό: τό σύντροφό σου,
Τό βασιλιά πού όλο σου λείπει, ό Πηνελόπη.

"Αλλά ή άν τόν κρατούνε μακριά σου ξένοι τόποι,
Πόλεμοι μακρνοί, και οί Σκυλλες και οί Σειρήνες
Απ τήν ψυχή σου δέν τόν σβύνουν ότε έκείνες
Τ' όλάσπρο φώ; τού στοχασμού σου, ό Πηνελόπη.

K. Παλαμής

Η ΑΡΡΩΣΤΗ

"Η φύσις είναι σήμερα στα πράσινα ντυμένη
ό ήλιος ό έρινός; τή λούζει μέ χρυσάφι
ή άγλημένη άρρωστη κιλότεμα πηγαίνει
και ό τραλλός τής ποιητής τετράστιχα τής γράφει.

Δ. Κόκκος